

Život na dlani

Číslo 84

<http://hnutimaitri.cz>

leden 2017

Z Gdaňska do Rwandy

Dobrovolnice z gdaňské skupiny Maitri strávila měsíc ve Rwandě, kde pomáhala sestrám palotýnkám. Také se zapojila do stavby domu pro mladíka z Adopce srdce a měla možnost vlastnoručně vyrobit sandály.

Vždy mě lákalo poznat, jak vypadá Adopce srdce z druhé strany, v Africe. Jak se poskytuje pomoc tam na místě, jak vypadají a fungují školy, co se děje s mládeží po skončení Adopce srdce. V srpnu 2016 jsem mohla vyjet na dobrovolnickou stáž do Rwandy a hledat odpovědi na tyto otázky. Bydlela jsem u sester palotýnek v Masaka.

Sdružení bývalých svěřenců z programu Adopce srdce

Jedním z mých úkolů bylo navázat kontakty s bývalými účastníky programu Adopce srdce. Setkala jsem se s těmi z Gikondo, Masaka, Ruhuha a Ruhango. To z jejich iniciativy vznikají sdružení či spolky mladých s podobnými životními zkušenostmi. Často nemají rodiče, takže skupina druhů z Adopce srdce je pro ně nejbližší rodina.

Hovořila jsem s nimi o situaci na trhu práce, o jejich nápadech, plánech do budoucnosti. Všichni shodně tvrdili, že po skončení střední školy je malá šance na nalezení práce, která by jim umožnila důstojný život. Tito mladí lidé se rozhodli vytvořit sami pro sebe pracovní

Stavba domu - brigáda na výrobu sušených cihel (Masaka, Rwanda)

místa a začali zakládat sdružení; některá fungují už třetí rok, jiná od letoška. Stanovují si pravidla činnosti, výšku členských příspěvků, volí vedení. Protože teprve začínají, potřebují radu, mentální i finanční podporu.

Během setkání jsme rozmlouvali o programech těchto sdružení, jejich možnostech a potřebách. Stejně důležité jako práce jsou i přátelská setkání, vytváření vztahů. Moc jim záleží na tom, aby i nadále zůstali v kontaktu, aby pomáhali sobě navzájem i druhým, aby se rozvíjeli. Mají mnoho nápadů, veliký potenciál a chuť něco dělat.

Každé sdružení, každé setkání bylo jedinečné. Nejvíce mi však utkvělo v paměti to z Masaka, nazývajících se **Abahizi B'Abana Ba Pallotti** (*Sdružení lidí, kteří mají společný cíl*). Nebyla to typická schůze či rozhovor, členové sdruže-

ní vyráběli sandály! Sehnali prostředky, nakoupili materiál, korálky, lepidlo a dali se do práce. Peníze jim stačily pouze na nevelký kus látky, jeden přinesl nůžky, jiný ztupený nožík, další kladívko. Izrael, předseda sdružení, byl na kursu šití bot a ukázal nám krok po kroku, jak udělat sandály. Vyrábějí je velmi pečlivě, jsou velmi pohodlné a ozdoby jim dodávají jistý půvab. Vyrobili jsme sandály, nyní bylo potřeba najít trh, zákazníky. Hodila by se kůže, která je trvanlivější, ale na tu už nestačily peníze. To jsou témata na další schůzku.

Během našeho setkání jsem mohla poznat výjimečné lidi a naučit se, jak od základu udělat pár bot. Velmi pěkný projekt, začínají drobnými věcmi, potřebují podporu, materiál k práci. Talent a motivaci už mají!

Děti nadějí na lepší budoucnost

Život obyvatel Afriky se velice liší od života v Polsku, v Evropě. Jejich chudobu a těžké životní podmínky nelze srovnávat s našimi. Podvýživa, AIDS, analfabetismus jsou nadále nepředstavitelně běžné. Děti už od nejútlejšího věku pracují: nosí vodu, klesí, pasou kozy. Myslím, že jedinou šancí na změnu této situace je rozvoj a vzdělání těch nejmladších; bohužel, za školu se platí a rodiče nemají na školné. Část dětí díky programu Adopce srdce může chodit do školy.

Tři týdny jsem zastupovala učitelku francouzštiny v mateřské škole, sestru Anuaritu. Byla to pro mně neobyčejně krásná a zároveň i těžká zkušenost. Školy jsou přeplněné, v jedné třídě se učí od 40 do 70 žáků, v učebnách scházejí lavice, vůbec už nemluví o sešitech, křídách či dalších školních potřebách. Učitelé nejsou dobře placeni, nemají vždy pedagogické vzdělání a výuka probíhá už od mateřské školy v angličtině, ne v rodném jazyce *kinjarwanda*. Děti se učí od nejmladších let čtyři jazyky: angličtinu, kinjarwanda, francouzštinu a svahilštinu. I přes tyto velké obtíže děti školu zbožňují.

Sestry palotýnky, které se věnují Adopci srdce, by chtěly pomoci všem dětem, protože je – bohužel – stále hodně těch, které potřebují podporu, peníze na zaplacení školy, na život. Sestry hovoří s lidmi o každodenním životě, o jejich problémech, radostech, navštěvují je v jejich domovech, jsou nejbližší.

Návštěvy dětí po domech

Měla jsem možnost se na vlastní oči přesvědčit, jak žijí děti podporované dárce z Polska. Několikrát mě sestra Cécile vzala s sebou a jely jsme navštívit rodiče a děti v jejich domech. Když jsem překládala dotazníky popisující situaci dětí, asi jsem si úplně neuvědomovala, že tři pokoje, to je udusaná hliněná podlaha, na které leží jakási rohož, vedle miska, talíř, hrneček a nic víc, a kuchyně... asi by byl lepší název ohniště – tři kameny, na nichž se jednou denně připravuje jídlo. V domech, ve kterých jsem byla, děti nemají tekoucí vodu, elektřinu, pohodlné lůžko, odpovídající podmínky na psaní domácích úkolů, hračky. A o víkendech a o prázdninách je no-

Výroba sandálů v Masaka

šení vody dětmi běžnou činností.

Cesta do školy a zpátky často zabírá hodně času, aby se vrátili domů a snědli teplý pokrm, musejí ujít několik kilometrů.

A co s těmi, co nemají dům?

Stavíme dům ve Rwandě

Rwandané stavějí domy z hlíny sušené na slunci, protože na pálené cihly téměř nikdo nemá. Tuto metodu zkouší použít Albert, kterému pomáhá babička. Čas se krátí, protože vláda přijala zákon, který zakazuje stavbu takových domů. Ty, které nebudou dokončené do 1. ledna 2017, budou zbořené.

Albert, svěřenec programu Adopce srdce, je ve velmi obtížné situaci: jeho rodiče nežijí, dlouhou dobu byl v nemocnici, protože měl tuberkulózu. Jeho babička prodala památky po jeho rodičích, a tak sehnala prostředky na koupi pozemku. Místo na stavbu se nachází na okraji obce Masaka (ležící poblíž Kigali), kde je půda levnější. Peníze bohužel nestačily na stavbu domu. Ale na mladíka se usmálo štěstí. Sestra Cécile Bimenyimana SAC, odpovědná za Adopci srdce v Masaka, přišla s pomocí. Všechno zorganizovala, určila den a hodinu, sehnala lidi na práci a postarala se i o nákup a dovoz vody potřebné na výrobu sušených cihel.

Když říkám „cihla“, mám na mysli kvádř podobný tvárnici vytvořený ze slámy, hlíny a vody – tak připravenou hmotu je potřeba promísit, přelít do formy a odstavit k vysušení. Výroba sušených cihel na slunci je docela snadná, bohužel je to nestabilní, málo odolný materiál; ale chudé rodiny nemají na něco

lepšího.

V pondělí 29. srpna jsem se zúčastnila další etapy výroby materiálu na stavbu domu. Přijela jsem se sestrou Cécile na parcelu, kde už čekali členové sdružení Abahizi B'Abana Ba Pallotti. Přestože většina z nich nemá trvalou práci, jsou vždycky připraveni pomoci a dělat zadarmo.

I když je tato práce špinavá a může být i zdraví škodlivá, věděli jsme, že nemůžeme zklamat. Cíl je správný a času je stále méně. Neměli jsme bagr, míchačku ani další nezbytné vybavení. Začali jsme tím, že jsme překopali kus země motykami, a pak jsme společně ušlapávali hlínu s vodou a slámou. Ušlapávání – běhání, tančení po blátě – dělalo všem ohromnou radost. Další etapou bylo přenesení a napěchování promísené hmoty do forem. Této činnosti se ujal dobrovolník z palotýnské nadace Salvatti.

Nyní sestra Cécile prosí o podporu a modlitbu, protože materiál ke stavbě domu je téměř připravený, ale scházejí peníze na jeho dokončení. Nádherná iniciativa, mnoho rukou a nohou je připraveno pomoci, ale nákup a dovoz vody na výrobu cihel, plat zedníkům, kteří z nich potom postaví dům – to všechno stojí peníze. Naštěstí je ještě období sucha. Doufám, že se najdou dobří lidé a díky nim Albert bude mít střechu nad hlavou.

Byl to jeden z mých posledních dnů ve Rwandě, 31. srpna jsem se vrátila do Polska z cesty, která se velmi dotkla mého srdce.

Izabela Wyloga

My a Trzeci Świat číslo 150-151

Vánoce 2016, Rwanda, Kongo

Drazí přátelé misíí a členové hnutí Maitri,

děkujeme za Vaše velkodušné setrvávání s námi v programu Adopce srdce a v léčení podvyživených dětí, už po 21 let.

K blížícím se svátkům Narození Syna Božího Vám přejeme, aby Dítě Ježíš žehnilo Vám i Vaším rodinám.

Chci Vám vyjádřit svou velikou vděčnost a Vaším prostřednictvím i všem dárcům, kteří nám neúnavně pomáhají.

Díky Vaší štěrnosti nacházíme prostředky, pomocí nichž můžeme zachraňovat nejchudší před hladem a podvýživou. Zvláště děti do 5 let věku jsou nejvíce ohrožené pozvolnou smrtí hladu nebo různými nemocemi vyvolanými hladověním nebo nedostatkem bílkovin a vitamínů v mladém vyvíjejícím se organismu.

Děkujeme za Vaši dobrotu a podporu, kterou nám nepřetržitě poskytujete. Jsme opravdu vděčné za všechno, co jste udělali pro chudé. Využívám tuto příležitost, abych Vám poděkovala za pomoc a podě-

lila se o to, co nyní díky Vám děláme.

Drazí dobrodinci, šest zdravotních středisek v Kibeho, Ruhango, Gikondo, Masaka, Keshero a Rutshuru, v nichž máme oddělení pro léčení podvýživy, pečují o velký počet podvyživených, celkem se jedná o několik tisíc dětí.

V těchto střediscích léčení podvýživy přijímáme čtyřikrát do týdne matky s dětmi. Kontrolujeme hmotnost, připravujeme pokrmy vhodné pro podvyživené děti, v závislosti na jejich zdravotním stavu. Pravidelně navštěvujeme všechny děti ve vzdálených vesnicích. Nejtěžší případy podvýživy hospitalizujeme v našem středisku na vyživovací rehabilitaci a v počátečním stádiu *kwashiorkor* podáváme mléko, cukr a olej.

Jednou týdně chodíme po domech. To je příležitost najít i jiné potřebné, zvláště ve vzdálených vesnicích. Většina osamocených matek je postižena různými nemocemi. Často také děti-sirotci žijí samy ve svých lepenicích z hlíny, bez prostředků k životu, v podmínkách stěží představitelných, že je tak možné žít v krajní chudobě, vegetovat.

Množství případů AIDS mezi

obyvatelstvem také přináší vážné problémy. Většina dětí-sirotků pochází z rodin, kde rodiče nakažení virem HIV zemřeli nebo jsou nemocní.

Podvyživené nalézáme každý den během očkování a zdravotních vyšetření ve zdravotním středisku a při očkování dětí ve vesnicích. Ty děti, které mají hmotnost pod normou nebo velké opuchliny způsobené dlouhodobým nedostatkem bílkovin, mají zasažený celý organismus, pod kůží se jim hromadí voda, schází jim tuková tkáň. Tyto děti jsou opuchlé, apatické. Posíláme je na oddělení pro léčení podvýživy.

Drazí dobrodinci, z celého srdce Vám děkujeme za záchranu tisíců dětí od hladu. Díky Vaší pomoci pro ně kupujeme směs sóji, sorga a kukuřice, fazole, mléko, ryby, olej, cukr atd.

Vyjadřujeme Vám hlubokou vděčnost jménem všech, které jste zachránili díky štěrnosti Vašeho srdce.

Necht' Bůh žehná Vaší práci ve službě těm nejmenším a nejchudším potřebným, kteří nám jsou tak drazí.

Jsme s Vámi spojeni v modlitbě.

Sestra Marta Litawa

palotýnka z Rwandy a Konga

Nyakinama, Rwanda

Drazí adoptivní rodiče,

jménem našich svěřenců a jejich opatrovníků Vás vřele pozdravuji. K svátečním přáním bych ráda připojila pár slov z naší misie v Nyakinama.

Ve Rwandě započaly hlavní školní prázdniny. Při této příležitosti každoročně organizujeme „minitábor“. Děti se scházejí na společných setkáních dvakrát do týdne. Letos kromě různých her, zábavy, sportovních soutěží, výtvarných prací a filmů také uspořádáme výlet do svatyně Matky Boží Fatimské, která se nachází u naší katedrály v Ruhengeri. Pro nejmladší účastníky tábora to bude také příležitost poprvé v životě uvidět život ve městě.

Prázdninových aktivit se účastní také 15 handica-

povaných dětí podporovaných programem *Zdravotní Adopce srdce*. Tyto děti navštěvují speciální školy v Gatagara a Janja. Tato společná integrační setkání dětí jim umožňují, aby se navzájem otevřely, byly citlivější, poskytovaly pomoc a přijímaly jinakost.

Mí drazí, čas vánočních svátků a začátku Nového roku je jedinečnou chvílí, kdy myslí a srdce těch, které podporujete duchovně i materiálně,

jsou obráceny k Vám. Africké děti, zvláště ty, které dostávají pomoc v programu Adopce srdce, očekávají Ježíšovo narození s velkou radostí.

Jejich způsob očekávání a slavení je však trochu jiný... V kostelech, a někteří i ve svých domech, místo vánočního stromku zdobí banánovníky a do jesliček dávají africkou Svatou rodinu.

Bohužel, děti nedostávají žádné vánoční dárky. Jejich slavení se omezuje na to, že na Boží hod vánoční nebo na Nový rok snědí pokrm obohacený o kousek masa a trochu rýže. Dospělí se dodatečně uspokojí banánovým pivem.

Skutečným štěstím pro africké dítě je, když o svátcích dostane nové oblečení. Letos děti z Adopce srdce dostanou oblečení ušité v naší krejčovské dílně. Děvčata dostanou halenku a sukénku a chlapi košili

(dokončení na str. 4)

Adopce srdce očima misionářů

S. Tadeáša Frackiewicz Kamerun

„Adopce srdce“ – když jsem kdysi uslyšela o této akci, pomyslela jsem si, že to pro mě spíš není. Dostávaly se ke mně spíše nepříznivé názory, zvláště o té individuální adopci. Protože v té době (asi před 15 lety) jsem byla odpovědná za malé rodičovské školky rozestě kdesi daleko v buši a potýkající se s obrovskými problémy, napadlo mě, že právě taková akce by našim školkám dobře posloužila, ale ve formě hromadné, kolektivní, nikoliv individuální. Představovala jsem si, že mi někdo pomůže zaplatit učitele, někdo jiný pomůže koupit křidu nebo sešity v jedné či druhé škole, ale aby to bylo jaksi obecné, zahrnující větší počet, a ne přinášející užitek jednomu člověku.

Avšak dříve, než jsem se obrátila na nějakou nadaci s takovým návrhem, byla jsem přeložena do jiné misijní stanice. Přestala jsem být odpovědná za školky, ale zato jsem se přiblížila k jednotlivým lidem, vstoupila jsem více do jejich individuálních problémů a starostí. Začala jsem přemýšlet, co udělat, abych jim pomohla. Protože jsem nebyla v kontaktu s žádnou nadací, poprosila jsem své známé, aby mi pomohli vzdělávat několik dětí. Přátelé zareagovali kladně a díky nim jsem mohla dětem zaplatit školy. Díky známosti s jednou sestrou jsem se dostala k nadaci Watoto, která pomáhala právě dětem a mládeži. To bylo v roce 2004. A tak začalo mé dobrodružství s akcí „Adopce srd-

ce“ formálním, organizovaným způsobem, pro větší počet dětí.

Uplynulo několik let, v nichž jsem se učila spoustě věcí. Objevovaly se přede mnou problémy, na které bych dříve nepomyslela. Poznávala jsem psychiku adoptovaných dětí a mladých, reakce a situace, do nichž mě přiváděly jejich rodiny. Asi jsem si tím musela projít sama, pomalu si vypracovat své vlastní metody, aby to přinášelo co nejvíce dobra. Všechny ty nepříznivé názory, které jsem kdysi slyšela, ve mně tkvěly, ale pomáhaly mi nyní snažit se, aby to nebylo takové, jak jsem to dříve slyšela. Léta plynula, mí mladí vycházeli ze středních škol, odjížděli do velkých měst, studovali a pro mě se objevovaly nové problémy. Mladí se ocitli mimo mé působení, mimo jakýkoliv dohled. Vrženi kdesi do víru velkých měst, kde mohlo být zdánlivě všechno dovoleno, i zlo.

V péči o dobré plody finanční podpory zvláště studentů na návrh jednoho z nich vzniklo v roce 2009 sdružení studentů, které mi mělo pomáhat s organizováním finanční i duchovní pomoci studentů vyšších škol, rozptýlených po větších městech země. Sami vytvořili stálý dohled nad sebou, vypracovali pravidla života, pomáhali si a duchovně se obohacovali pravidelnými dvou- a tříhodinovými setkáními v daném místě. Všichni členové sdružení se setkávali jednou či dvakrát ročně na duchovních cvičeních nebo srazech.

Když už existovalo sdružení studentů v Kamerunu, obrátila jsem se na Maitri s prosbou, aby mi pomoh-

li získávat prostředky pro studenty. A vím, že jen proto, že mí studenti byli organizováni a pod kontrolou, se Maitri ujalo podpory mých 20 studentů, za což jsem byla a jsem velmi vděčná. Nebyla to úplná, celková podpora, ale stačila těm dvaceti na zaplacení ubytování a některým zbylo i na školné. A to už je opravdu hodně. Po prvních třech letech se někteří studenti v programu vyměnili. Část z nich z toho či onoho důvodu ukončila studium. A tak prakticky každý rok někoho z adopce stahujeme a umísťujeme nové. Dnes mám stále 20 studentů podporovaných Maitri. Maitri nám také financuje každoroční srazy a duchovní cvičení, protože nestačí jen dát lidem peníze, je třeba jim dát něco víc!

Dnes mohu směle říci, že díky řadě vzdělaných mladých ze sdružení jsem nezůstala stát kdesi po cestě, neutopila se v jednotlivostech, ani jsem neupadla do zoufalství. Mí mladí lidé, kterým jsem pomáhala i déle než 10 let, jsou již samostatní. Jsou v armádě, u policie, jsou celníky a profesory na středních školách nebo v řadě dalších společenských a hospodářských oborů, založili rodiny a mají děti. Jsou mojí pýchou a radostí! Dále se setkáváme přinejmenším jednou ročně a mezi sebou vytvářejí tzv. „cantine“ – každý měsíc se skládají a dvakrát ročně jeden z nich dostane větší sumu. Také mi pomáhají dohlížet na ty, co se ještě učí, aby v životě nezabloudili, aby jen nečekali, co dostanou od druhých, ale aby sami dávali něco svého druhým.

Sestra Tadeáša Frackiewicz,
dominikánka,
Garoua Boulay, Kamerun

Nyakinama, Rwanda

(pokračování ze str. 3)

ušírou ve stylu „bubu“, kalhoty a boty „boda-boda“.

V prožívání tajemství Božího narození dětem pomáhá betlém. Stalo se již tradicí, že každý rok připravujeme s dětmi z mateřské školky krátkou scénku z Ježíšova narození.

V období svátků se setkáváme s našimi dětmi a jejich pěstouny na společné eucharistii, abychom se za Vás pomodlili a především abychom děkovali za Vaši přítomnost, lásku a péči o každé svěřené dítě.

Po společné modlitbě děti dostávají vydatný sváteční pokrm a každé dítě si vylosuje malý dáreček v námi připravené tombolce.

Mí drazí, vánoční příběh s názvem „Prázdné ruce“ vypráví o pastýřích, kteří pospíchali k jesličkám. Každý z pastýřů nesl Ježíškovi nějaký malý dárek, trochu vlny nebo mléka. Byl mezi nimi pastýř, který byl velmi chudý a nic neměl. Trochu se styděl, když stanul u jesliček, před Děťátkem, s prázdnými rukama. Maria, Ježíšova matka, se rozhlížela, komu by mohla dát Ježíška, jehož držela v náručí, aby mohla přijímat dary. Tehdy uviděla pastýře

s prázdnými rukama a dala mu do náruče Ježíška. Prázdné ruce byly jeho štěstím, neboť dostal největší dar: mohl držet Ježíška.

Drazí adoptivní rodiče, jestliže někdo z Vás cítí, že má „prázdné ruce“, ať se nebojí přistoupit k jesličkám, aby přijal největší dar, kterým je Dítě Ježíš.

Radostné oslavy vánočních svátků a požehnaný nový rok 2017 přeje

S. Miroslava Leszkowska CSA,
odpovědná za Adopci srdce
v Nyakinama, Rwanda

Sestry palotýnky, Gikondo Vánoce 2016

„Lide věřící, Pán Tě volá. Svátek na zemi, Ježíš se narodil! Přicházejte k jeslíčkám spatřit Krále světa.

*V Některém poznáte
svého Boha a Spasitele!“*

Nejdraší rodiče, dobrodinci a spolupracovníci Maitri, jménem všech dětí podporovaných Maitri a jejich rodičů v Gikondo Vás zdravím a posílám Vám nejlepší vánoční přání.

Ano, Kristus, Syn Boha živého se nebál přijmout tělo z Panny, aby osvobodil zotročené lidstvo! Při pohledu na toto dítě-Boha, které se přiblížilo chudým a které v jeslích přijalo tělo, toužíme vyjádřit svou vděčnost všem lidem, ať zblízka či zdáli, kteří nám pomáhají podporovat chudé děti při jejich vzdělávání.

Vskutku, děti, které podporujeme, pocházejí z palotýnské farnosti a jejího okolí a jsou mezi nimi:

- úplní sirotci bez otce a bez matky; někteří ztratili rodiče během tragických událostí v naší zemi, jiní v důsledku nemoci či přirozenou smrtí;

- poloviční sirotci, jejichž rodič je v situaci kritické chudoby nebo ve vězení;

- děti s oběma rodiči, jejichž rodiny jsou velmi chudé; některé mají oba rodiče nemocné nebo tělesně postižené.

Všechny tyto děti v kritické situaci znovu nalézají životní naději díky Vaší pomoci, díky Vám se vrací do školy, a takto se připravují na lepší budoucnost.

Modlíme se k Pánu, aby Vás zasypal všemi milostmi a žehnal všemu Vašemu úsilí při podpoře těch nejchudších a bezbranných.

Radostné vánoční svátky a šťastný nový rok 2017

S. Angéline Kambugu SAC,
Kigali-Gikondo, Rwanda

Setkání Ruchu Maitri v Polsku

Ve dnech 14. – 16. října 2016 se uskutečnilo jubilejní 40. setkání polského Ruchu Maitri. V „Dolině Milosrdenství“ v Čenstochově se sjeli představitelé všech existujících skupin hnutí (z měst: Białystok, Bytom, Gdaňsk, Gliwice, Lublin, Racibórz, Rybnik, Varšava, Wrocław) i bývalí účastníci hnutí, kteří byli aktivní v prvním dvacetiletí činnosti. Připojili se k nim i někteří duchovní rádcí skupin a misionáři z kongregace palotýnů. Setkání bylo příležitostí ke společnému slavení a děkování za uplynulých 40 let i ke vzpomínání na začátky a první léta činnosti Maitri. Obširnou informaci o své činnosti předložila skupina z Čech. Zástupce gdaňské skupiny, která koordinuje program Adopce srdce, představil prezentaci „Adop-

ce srdce a do dál?“ zasazenou do kontextu 20. výročí tohoto programu. Účastníci také mohli poznat život a činnost jednotlivých skupin prostřednictvím nástěnek a posterů zavěšených v konferenčním sále.

Na závěr setkání účastníci společně slavili mši sv. před obrazem Matky Boží Čenstochovské na Jasné hoře. Po přijímání společně obnovili zasvěcení hnutí Maitri Matce Boží.

Tadeáš Makulski

Modeste v Polsku

Od 18. července do 17. srpna pobýval v Polsku na pozvání hnutí Maitri mladý Rwandán Modeste Habiayremye z Nyakinama v severní Rwandě. Jako sirotek byl přijat do programu Adopce srdce a podporován až do konce středoškolských studií. Jedná se o první případ, kdy „absolvent“ Adopce srdce z Rwandy přiletěl do Evropy. Celou záležitost s Modestem přímo ve Rwandě domluvil Konrad Czernichowski v únoru t.r. Vhodným podnětem k této cestě bylo Světové setkání mládeže s papežem Františkem v Polsku.

Trvalo několik měsíců, než se podařilo zajistit financování cesty a vyřídit všechny formality spojené s pozváním do Polska a udělením víza. Zásadní podporu při tom Modestovi poskytly sestry od andělů působící v Nyakinama, jmenovitě sestra Mirosława Leszkowska CSA.

Modeste podle svých vlastních slov přiletěl ze dvou důvodů: zúčastnit se Světových dnů mládeže a setkat se s členy hnutí Maitri a adoptivními rodiči a poděkovat jim za Adopci srdce. Prožil tedy v doprovodu některých členů Maitri několik dnů v Krakově na setkáních s papežem a poté v doprovodu Kon-

rada navštívil 20 měst a obcí po celém Polsku. Setkával se s místními skupinami hnutí Maitri a s dárci, pronesl 14 krátkých svědectví v kostelech, autobusech apod., 10 delších přednášek s multimediální prezentací, poskytl 7 rozhovorů novinářům. Navštívil také četné polské památky, muzea, kostely, zooparky, botanické zahrady, školy, zařízení pro handicapované, odpočíval v akvaparku... Strávil krátký čas u moře i v horách, cestoval autobusem, osobním vlakem, expresem, automobilem, na kole a pěšky. Také se naučil pár desítek polských slov.

Měsíční pobyt v Polsku nabitý událostmi, setkáními a mnoha zážitky se nesmazatelně zapsal do jeho paměti.

Celou cestu financovali Modestovi někteří členové hnutí Maitri svými dobrovolnými příspěvky.

Z MISIJNÍ POKLADNICE

Kněz andělem milosrdenství

Ježíš mění osud nemocné stařenky

Byl pátek a ve farnosti Rutshuru probíhal tradiční den návštěv u nemocných, kterých tentokrát na seznamu bylo zapsáno více než třicet. Společně s průvodcem, katechetou, jsme se pěšky vydali ve směru na Mutabo a Chandago, až k hranicím s Ugandou, takže jsme museli jít svižným krokem, abychom se stihli vrátit před setměním.

Před usedlostí nemocného, u vchodu, se vždy shromáždila skupinka modlicích se lidí s dětmi. Cestou mi katecheta v jednu chvíli ukázal na chudou chatku a řekl: „Tady bydlí nemocná stařenka, žena, která už přes čtyři roky čeká na kněze. Její dospělá děti ji hodně zanedbávají a žije jenom díky soucinitným sousedům, kteří jí dávají najíst. Není na seznamu“. „Jestli nám zbude čas, tak ji navštívíme při zpáteční cestě“ – řekl jsem.

Čas nám zbyl, takže jsme vešli úzkými a nízkými dveřmi do zakoupené nory, ve které se šířil nepříjemný zápach hnijícího masa spojený s puchem hnisajících vředů. V tom okamžiku do mých uší dolehl hlas plný smutku i očekávání: „To jsi Ty, Pane Ježíši? A já Tě vyhlížím tolik let a tolik let na Tebe čekám a Ty dnes ke mně přicházíš“. S rozechvěním jsem se rozhlížel, abych uviděl, kdo tato slova pronesl, a ve světle dohasínajícího ohniště jsem uviděl malou postavu přikrytou zbytky rozpadávající se deky. Její tělo bylo pokryto ranami a hnisajícími vředy. I když dým v očích štípal a z puchu se dělalo nevolno, byl jsem dojatý takovým přivítáním. Ta žalostně vypadající chatka a vážný zdravotní stav ženy působily velmi smutně. Právě v tom okamžiku, kdy mi hlavou proběhla otázka: „Bože, proč!?!...“, Ježíš odpověděl ústy stařenky: „Děkuji Ti Pane Ježíši, že na mě pamatuješ, věděla jsem, že ke mě přijdeš“. Celý prostor kolem nás se naplnil přítomností Ježíše Eucharistického, kterého s vírou vyznala tato nemocná žena. Ve dne v noci se modlila růženec a nikdy si nestěžovala na svůj beznadějný osud. Tak jako Ježíš nepohrdl betlémskými

jeslemi, tak nepohrdl ani touto africkou chatkou. Srdce nemocné se naplnilo nevýslovnou radostí a štěstím, čehož jsme my všichni přítomní byli svědky. Pro ni už byl život s Ježíšem skutečnější než ten svět, ve kterém žila.

Zpráva o jejím odchodu k Pánu přišla za pár dní, ale já jsem díky této události zakusil velikost Kristova kněžství a toho, že kněz je andělem Božího Milosrdenství, který přichází, když se čas naplní, když nadchází Jeho hodina v životě každého člověka.

Křest umíráním s Ježíšem

Byl jsem spěšně zavolán do přilehlé veřejné nemocnice, abych pokřtil dítě – novorozeně. Dítě bylo nalezeno na smetišti zavinuté do igelitky. Jeho pláč upoutal pozornost lidí, kteří je našli a donesli do nemocnice. Na místě bylo přítomno zhruba 5 osob společně se ženou, která se rozhodla přijmout dítě za své a vychovat je jako rodná máma. Byl to chlapec, a proto kmotrem zvolili asistenta lékaře. Když bylo vše připravené, začali jsme obřad křtu svatého. Po vyznání víry nadešel zásadní moment polití hlavičky dítěte vodou a pronesení slov křtu svatého, jako symbolu mystického ponoření do smrti našeho Pána Ježíše Krista. Během polévání hlavičky dítěte vodou jsem uslyšel pláč jeho nevlastní matky a všeobecný rozruch. Zeptal jsem se proto, co se stalo a proč ten pláč? Uslyšel jsem: „Dítě zemřelo“. Chvilce polití jeho hlavičky byla okamžikem jeho smrti. A tak moment mystického ponoření se do Ježíšovy smrti se pro toto dítě udál v okamžiku jeho skutečné smrti a jeho paschy, tj. přechodu z tohoto světa do nebe. Všichni si to vyložili jednomyslně: chybějící láska rodné matky dítěte umocnila lásku Boha.

Tato zkušenost zanechala v mé paměti hlubokou stopu.

Ze vzpomínek

P. Jana Kędziory SAC

Posyám Was číslo 104-4/2016

Nová naděje pro Afriku

II. africký kongres Božího Milosrdenství ve Rwandě

„Boží milosrdenství: Zdroj naděje pro novou evangelizaci v Africe“ – pod tímto heslem probíhal od 9. do 15. září 2016 kontinentální Kongres Božího Milosrdenství v sanktuáriu Božího Milosrdenství v Kabuga (Rwanda). Zúčastnilo se ho 579 osob z 24 států: Rwandy, Polska, Konga, Madagaskaru, Mali, Ugandy, Kamerunu, Guineje, Keni, Toga, Francie, Burundi, Sierra Leone, Zambie, Gabunu, Tanzánie, Jižního Súdánu, Beninu, Malawi, Pobřeží Slonoviny, Belgie, Burkina-Faso, Středoafrické republiky a Nigérie. Papeže Františka reprezentoval legát, kardinál Laurent Monsengwo Pasinya, arcibiskup Kinshasy.

Během kongresu bylo mnoho místa věnováno sociálnímu učení církve o integrálním rozvoji člověka a rodiny, která v Africe stojí před velkými výzvami spojenými s globalizací. Kardinál Robert Sarah, prefekt Kongregace pro bohoslužbu a svátosti, hovořil o rodině jako „křbu“ Božího Milosrdenství a arcibiskup Henryk Hosier, ordinář varšavsko-pražské diecéze, o etice rodinného života v africkém kontextu.

Velkým zážitkem pro účastníky kongresu bylo divadelní představení „Oceán Milosrdenství“ podle podobnosti o milosrdném Samaritánovi. Vrcholným bodem se stal akt zasvěcení Afriky Božímu Milosrdenství jako díkůčinění za veliké dílo Božího Milosrdenství. Akt vyslovený ve čtyřech jazycích a podepsaný papežským legátem je gestem důvěry, že Kristova církev může dát zraněnému člověku nové znamení naděje. Na závěr sjezdu se všichni vydali na pouť do Kibeho, místa mariánských zjevení.

Tato událost se v perspektivě nové evangelizace stala velkým krokem církve v Africe a na Madagaskaru na cestě odvážné konfrontace s pastoračními, ekonomickými, kulturně etnickými výzvami. Všichni účastníci kongresu byli posláni svědčit, že „z tohoto oceánu milosrdenství se vylíjí milosti na celý svět“ (*Deníček Faustýny Kowalské, 1777*).

P. Stanislav Filipek SAC,
organizátor kongresu

Association: sdružení mladých

Adopce srdce trvá ve Rwandě už více než 20 let. Za tu dobu pomohla tisícovkám dětí prožít důstojné dětství, vystudovat nebo se vyučit nějakému řemeslu a najít si práci. Některé z podporovaných dětí se i po skončení své účasti v programu chtějí dále scházet a vzájemně si pomáhat. Proto na vícero místech založili svá sdružení (fr. *association*). Krátkou zprávu o nich naleznete např. v Informátoru Adopce srdce číslo 39. V tomto čísle zpravodaje vám chceme přiblížit jejich činnost na základě výročních zpráv, které se k nám z Rwandy dostaly.

Ruhango – FEAM

Sdružení v Ruhango vzniklo jako první, a to již v roce 2013. Francouzsky se nazývá „*Forum des élèves aidés par Maitri Ruhango*“ (FEAM, „Fórum žáků podporovaných Maitri Ruhango“). Sdružení má své stanovy a svůj volený výbor s předsedou, místopředsedou, sekretářem a pokladníkem. Členové platí dobrovolné měsíční členské příspěvky ve výši 500 franků RWF (asi 16 Kč).

Cíle sdružení jsou tyto:

1. Udržovat vztahy, spojení a přátelství po škole pomocí schůzí a sociálních sítí (mobily, Whats Up, Facebook).

2. Vzájemně si pomáhat v den-

ních problémech, zlepšovat život. Ti, kdo jsou blízko sebe, se navštěvují; v případě větších problémů se utvoří tým, který pomůže.

3. Účastnit se významných událostí v životě druhů (svatby, vánoce, Nový rok, absolvování školy...).

4. Pomáhat těm, kdo trpí (nemoc...).

5. Pomáhat mladším bratrům a sestrám, kteří ještě chodí do školy, vést je k dobrému chování.

6. Připravovat ty, které čekají závěrečné zkoušky, aby dosáhli dobrých výsledků.

7. Pomáhat překládat dopisy mladších bratrů a sester.

8. Připravovat dlouhodobý projekt, který pomůže zkvalitnit naše aktivity.

Ze zprávy o činnosti sdružení:

- společné oslavy nového roku 2014
- děkovný dopis Maitri do Gdaňska se společnou fotografií členů sdružení
- cesta do Kibeho a návštěva sestry Odetty, palotynky předtím působící v Ruhango
- návštěvy jednotlivých členů v jejich domovech
- přednáška o lidské důstojnosti
- účast na svatbě spolužáka Moise Ingabire
- zůstatek na účtu ke konci roku 2015: 85.000 franků (tj. cca

2.800 Kč)

Plány do budoucna:

- dlouhodobý projekt rozvoje (kadeřnictví, krejčovská dílna)
- pomoc nejpotřebnějším členům dle možností sdružení
- příprava mladších bratrů a sester na závěrečné zkoušky
- vytvoření webové stránky k publikování aktivit sdružení
- pouť do Kibeho
- společná oslava vánoc 2016 a Nového roku 2017

Ruhuha – Přátelé sv. Josefa

Sdružení v Ruhuha (jižní Rwanda u hranic s Burundi) bylo založeno 14. května 2016 a nazývá se „*Amie de Saint Joseph*“ („Přátelé sv. Josefa“), protože sv. Josef je patronem dělníků.

Cílem sdružení je „hledat, co mohou dělat pro svůj další rozvoj a pomáhat všem potřebným dětem; bojovat proti ekonomickým a dalším problémům, které doléhají na rwandskou společnost“.

Členové přispívají měsíčně částkou 500 franků (RWF) a scházejí se jednou za čtvrt roku. V současnosti má sdružení 32 členů.

Připravili projekt na založení krejčovské dílny, protože jsou mezi nimi vyučené švadleny, které nesehnaly práci, a protože daná oblast je vhodná pro tento druh činnosti. Náklady projektu (pronájem objektu, šicí stroje, stoly, židle... pro 10 zaměstnanců) jsou 2,5 mil. Franků.

Mirelle a Tomáš – láska na první pohled

Poznali se v misi Dimako v Kamerunu před dvěma lety. Tomek – nepokojný duch, africký tulák, misijní dobrovolník, stavař s uměleckými sklony. Mirelle – místní dívka podporovaná sestrami karmelitánkami díky Adopci srdce dokončila školu a stala se učitelkou. Po pobytu ve Středoafrické republice přijel Tomek k sestrám na krátký pracovní kontrakt. Něco mezi nimi zajiskřilo, zůstal déle. Poznal lásku svého života. Našel také novou práci u otce Stanislava Stanislawka, faráře, stavitele kostela v Bouam ve východním Kamerunu. Věnoval se dokončovacím pracím a vnitřní architektuře. Otec Stanislav mu pomohl při vyjednávání s rodinou snoubenky, když se rozhodli vzít. Podobně

jako jinde v Africe zvyk vyžaduje od ženicha, aby zaplatil rodičům nevěsty a zajistil jí střechu nad hlavou. Čím je více vzdělaná a šikovná, tím je „dot“ (poplatek za nevěstu) větší. A když budoucí tchán vidí mladíka z bohaté Evropy, má ještě vyšší požadavky. Nakonec se Tomkovi s pomocí přátel podařilo vyjednat snesitelný poplatek. Pak proběhl nejprve civilní sňatek a 30. ledna 2016 přijali svátost manželství ve farním kostele v Bouam. Na obřad dorazila z Polska rodina ženicha a přijeli také misionáři z okolí. V září pak mladí manželé přijeli na krátkou návštěvu Polska.

Přejeme mladému páru všechno nejlepší na nové životní cestě.

Tadeáš Makulski

Zpráva o činnosti hnutí Maitri za rok 2016

Vážení přátelé, členové a příznivci Hnutí solidarity s chudými třetího světa Maitri, opět po roce přicházíme s krátkým ohlédnutím za uplynulým rokem 2016 v životě a činnosti našeho hnutí.

I. Život hnutí

I v uplynulém roce pokračovaly již dříve zahájené aktivity: modlitba živého růžence, do níž je zapojeno 40 lidí (kontakt: E. Pavlíková) a vydávání zpravodaje Maitri "Život na dlani", nyní dvakrát ročně v 50 výtiscích. V elektronické podobě ve formátu PDF je zasílán mailem těm účastníkům hnutí a dárcům, u nichž je nám známa emailová adresa.

Bohu díky, i v roce 2016 se nám podařilo uspořádat celostátní setkání, a to 17. – 19. června v Českém Těšíně – vřelé díky Petru Roszakovi! Setkání se zúčastnilo asi 20 osob. Z Polska přijela Danuta Szczepańska, která přednášela o své cestě po Ugandě, Kongu a Rwandě, a manželé Wojciech a Alicja Ziębovi; Wojtek vyprávěl o počátcích Maitri v Československu a Alicja o svém misijním působení mezi Pygmeji v Kamerunu. S radostí jsme přivítali také otce Stanislava Zápotockého, který rovněž stál u počátků hnutí Maitri v Československu.

V tomto roce se setkání uskutečnilo v termínu **19. – 21. května 2017**.

V polovině října 2016 (14. – 16. 10. 2016) se konalo jubilejní čtyřicáté polské celostátní setkání Ruchu Maitri v Čenstochově, kterého se z české strany zúčastnil J. Kuchyňa.

II. Činnost hnutí

1. Pomoc sirotkům a chudým ve Rwandě a Kongu

Tato akce pomoci těm nejpotřebnějším ve Rwandě pokračovala ve spolupráci s polskými misionáři již jednadvacátým rokem – s mírným zpožděním jsme si v něm připomínali malé jubileum.

Naším hlavním programem je zde "Adopce srdce" (var. symbol 101), individuální podpora konkrétního rwandského sirotka českou rodinou nebo jednotlivcem či větší

skupinou lidí s možností navázání písemného kontaktu. K 31. 12. 2016 jsme evidovali **167** aktivních dárců, kteří podporují **260** dětí. V roce 2016 jsme nezískali žádného nového zájemce...

Dalším naším programem je pomoc podvyživeným dětem (var. symbol 103). Na tento program přispívá **35** dárců.

Od roku 2007 podporujeme sestry od andělů v budování a provozu hospice pro staré a těžce nemocné v Kabuga ve střední Rwandě (var. symbol 110). Hospic pojmenovaný po bl. Janu Pavlu II. je v provozu od září 2013. V roce 2016 jsme přispěli na jeho provoz částkou **191.808 Kč** (7.000 EUR).

Přihlášení dárci dostávají dvakrát ročně "Informátor Adopce srdce", který jim přibližuje lid a kulturu Rwandy a životní podmínky dětí (nově též mailem).

3. Inspekční cesta do Rwandy a Konga

V dubnu 2016, mj. u příležitosti oslav 20. výročí zahájení programu Adopce srdce, podnikli zástupci Maitri z Polska a Čech, Tadeáš Makulski a Josef Kuchyňa, inspekční cestu po všech místech ve Rwandě a Kongu, které Adopci srdce realizují. Prověřovali stav tohoto programu a setkávali se s podporovanými dětmi. Na závěr proběhlo v Kigali-Gikondo slavnostní zasedání všech, kdo se ve Rwandě a Kongu na realizaci Adopce srdce podílejí. Stručnou zprávu z cesty jsme rozesílali všem našim dárcům a příznivcům v srpnu 2016 a je do-

stupná i na Facebooku Maitri.

4. Výsledky sbírek za rok 2016 (předběžný odhad)

a) Nadační fond solidarity s chudými třetího světa Maitri:

1.579.312 Kč

Stav účtu k 31. 12. 2016:

23.846 Kč

b) Společenství pomocníků řádu sv. Lazara:

63.340 Kč

Stav účtu k 31. 12. 2016:

15.650 Kč

5. Příspěvky v roce 2016

Za rok 2016 jsme vybrali na všechny programy pomoci celkem

1.642.652 Kč,

a v průběhu roku jsme odeslali

– sestrám palotýnkám na projekty Adopce srdce, Vzdělání pro sirotky a Pomoc hladovějícím

1.435.239 Kč (51.180 EUR)

– sestrám od andělů na provoz hospice Jana Pavla II. v Kabuga

191.808 Kč (7.000 EUR)

Celkem jsme na příspěvcích vyplátili

1.627.047 Kč

Na závěr děkujeme všem za spolupráci při uskutečňování našich cílů v roce 2016 a do roku 2017 Vám přejeme hodně radosti z práce pro druhé a plno milostí v osobním životě.

Josef Kuchyňa
Emilie Pavlíková

*Milosrdenství vytrhuje ze smrti
a očišťuje od každého hříchu.
Ti, kdo prokazují milosrdenství,
budou nasyceni životem. (Tob 12,9)*

Setkání Maitri v roce 2017

Český Těšín, 19. – 21. 5. 2017

Hnutí Maitri má svůj Facebook !

[facebook.com/Maitri.AdopceSrdce](https://www.facebook.com/Maitri.AdopceSrdce)

